

Nr 375

Lag

om utlämning till Danmark, Finland, Island eller Norge för verkställighet av beslut om vård eller behandling;

given Sofiero den 5 juni 1970.

Vi GUSTAF ADOLF, med Guds nåde, Sveriges, Götas och Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med riksdagen¹, funnit gott förordna som följer.

1 §

Den som enligt beslut av myndighet i Danmark, Finland, Island eller Norge skall vara omhändertagen för vård eller behandling får efter framställning utlämnas enligt vad som sägs i denna lag för verkställighet av beslutet.

Om utlämning för brott finns särskilda bestämmelser.

2 §

Utlämning får beviljas endast under villkor

att framställningen grundas på beslut enligt vederbörande stats lagstiftning om nykterhetsvård eller vård av narkotikamissbrukare, barn- och ungdomsvård, vård av psykiskt sjuka, omsorger om psykiskt utvecklingsstörda eller åtgärder mot försumliga försörjare eller samhällsfarligt sociala,

att den som begäres utlämnad enligt beslutet skall intagas eller hållas kvar på anstalt eller uppehålla sig på plats som särskilt anvisats honom och att beslutet får verkställas i den stat där det meddelats.

3 §

Svensk medborgare får utlämnas endast om han har hemvist i den stat där beslutet meddelats samt beslutet avser vård och det är mest ändamålsenligt att vården beredes honom i den staten.

4 §

Framställning om utlämning göres hos polismyndigheten i den ort där den som begäres utlämnad uppehåller sig. Är uppehållsorten okänd, göres framställningen hos rikspolisstyrelsen som vidarebefordrar den till vederbörande polismyndighet.

¹ Prop. 1970: 30, 1LU 25, rskr 129.

5 §

Finner polismyndigheten att villkoren för utlämning är uppfyllda och att utlämning eljest icke bör vägras, får polismyndigheten meddela beslut om utlämning.

Förordnar polismyndigheten ej om utlämning, skall handlingarna skyndsamt sändas till länsstyrelsen som beslutar i ärendet.

6 §

När ärende handlägges av polismyndighet eller länsstyrelse, skall förhör hållas med den som begäres utlämnad, om hans hörande ej saknar betydelse för utredningen. Underlåter den som begäres utlämnad att efter kallelse inställa sig till förhör, får han hämtas till förhöret.

Beslut om utlämning får icke meddelas utan att den som begäres utlämnad fått tillfälle att yttra sig.

7 §

Den myndighet, hos vilken ärende om utlämning är anhängigt, skall förordna biträde åt den som begäres utlämnad, om det fordras för att han skall kunna bevaka sin rätt i ärendet.

Den som förordnats till biträde har rätt till arvode och ersättning för kostnad efter vad som finnes skäligt. Arvodet och ersättningen skall utgå av allmänna medel och stanna på statsverket.

8 §

Kan det skäligen befaras att den som begäres utlämnad avviker eller på annat sätt undandrager sig utlämning, får den myndighet hos vilket ärendet är anhängigt meddela honom förbud att utan tillstånd lämna den uppehållsort som anvisas honom (reseförbud) eller besluta att han skall omhändertagas.

Meddelar polismyndighet beslut enligt första stycket före utlämningsfrågans prövning, får beslutet avse reseförbud under högst tio dagar eller omhändertagande under högst tre dagar. I fall som avses i 5 § andra stycket får polismyndigheten eller länsstyrelsen förordna om reseförbud eller omhändertagande för tiden intill dess länsstyrelsen prövat ärendet. Vid beviljande av utlämning kan förordnas att beslut om reseförbud eller omhändertagande skall gälla för tiden intill dess verkställighet sker.

Föreligger ej längre skäl för reseförbud eller omhändertagande, skall beslutet omedelbart hävas.

9 §

Är någon efterlyst här i riket med anledning av beslut som kan föranleda utlämning enligt denna lag, får polismyndigheten i den ort där han uppehåller sig meddela honom reseförbud eller besluta om hans omhändertagande i avbidan på framställning om utlämning. Sådant beslut får meddelas endast om sannolika skäl föreligger att framställning om utlämning bifalles samt det skäligen kan befaras, att den som efterlysts avviker eller eljest undandrager sig utlämning. Den myndighet som begärt efterlysningen skall ofördröjligen underrättas om vidtagen åtgärd.

Beslut som avses i första stycket skall omedelbart hävas, när skäl för åtgärden ej längre föreligger eller om framställning om utlämning icke mottagits inom fem dagar från den dag då åtgärden vidtogs. Sedan framställning inkommit, skall reseförbud eller omhändertagande bestå endast om beslut därom meddelas enligt 8 §.

10 §

Beslut i fråga om utlämning skall meddelas utan dröjsmål. Är den som begäres utlämnad omhändertagen enligt 8 §, skall länsstyrelsen, om ej synnerligt hinder möter, meddela beslut inom fem dagar från den dag då handlingarna inkom till länsstyrelsen eller, om omhändertagandet skett därefter, inom samma tid från dagen för omhändertagandet.

Har beslut om utlämning eller om åtgärd enligt 8 eller 9 § meddelats, skall beslutet jämte besvärshänvisning skyndsamt delges den som beslutet avser.

11 §

Talan mot polismyndighets beslut enligt denna lag föres hos länsstyrelsen genom besvär. Besvärshandlingen inges till polismyndigheten. Vid talan mot beslut om utlämning skall besvärshandlingen ha inkommit inom en vecka från den dag då klaganden delgavs beslutet.

Mot länsstyrelsens beslut föres talan hos Konungen genom besvär. Besvärshandlingen inges till länsstyrelsen. Vid talan mot beslut om utlämning skall besvärshandlingen ha inkommit inom en vecka från den dag då klaganden delgavs beslutet.

Talan mot beslut om reseförbud eller omhändertagande får föras utan inskränkning till viss tid.

12 §

Beslut om reseförbud eller omhändertagande länder omedelbart till efterrättelse.

Polismyndighet och länsstyrelse får, när särskilda skäl föranleder det, förordna att dess beslut om utlämning verkställs omedelbart.

13 §

I fråga om utlämning enligt denna lag äger 7 och 18 §§ lagen (1959: 254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge motsvarande tillämpning.

14 §

Den som utlämnas från stat som anges i 1 § till annan sådan stat får föras genom riket utan särskilt tillstånd.

15 §

Konungen förordnar om tillämpning av denna lag i förhållande till stat som anges i 1 §.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1971.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Sofiero den 5 juni 1970.

GUSTAF ADOLF

(L. S.)

(Justitiedepartementet)

LENNART GEIJER

